

Phần 18

Chương 86

Cùi Trỏ Không Hường Ra Ngoài

Thẩm Hành cảm thấy thật bé tắc.

Trên phố có câu châm ngôn: Một người không thích bạn, có thể vì hấn chẳng hiểu bạn bao nhiêu. Hai người không thích bạn, có thể do thời vận của bạn không tốt. Nhưng nếu tất cả mọi người đều không thích bạn, hãy suy nghĩ thử xem vì sao người ta lại không thích mình đi.

Nhìn người nào đó đang chân chó trước mặt, lần đầu tiên nàng có cảm giác kích động muốn bỏ về nhà mẹ. “Tô Dạng, không ai muốn cho nàng mượn bạc cả, hay bỏ cái nghiên bút kia đi.”

“Nhưng người ta thích nó mà.”

“Nàng” đưa tờ giấy kia lên, hai mắt còn long lanh ánh nước. Thẩm Hành biết, có người lén chắm ớt mà ra, tuy rằng không hay nhưng cũng đâu phải dè, nhìn người trước mắt đang làm bộ đáng thương, nàng khẽ thở dài một tiếng, cuối cùng vẫn phải lôi kéo “nàng ta” đi tới phòng Nguyệt Cẩm. “Đồ trang sức trong này cũng bán được ít bạc, nàng cầm lấy đi.”

Đồ trang sức này toàn là đồ cưới của nàng cả đấy, bằng vàng ròng hấn hoi, nhìn rất có phong cách của nhà giàu mới nổi.

Nàng tự định giá, tính đi tính lại, Tô Nguyệt Cẩm cũng sắp trở về rồi, nếu hấn có hỏi đến thì xin hấn ít bạc ra chuộc về là được.

Tô Dạng nhìn sang, đôi mắt phượng được đảo quanh một lúc, hình như trên mặt còn có vẻ sững sờ.

Không ngờ cô nương này lại chân thực như vậy, còn chịu giúp hấn như vậy nữa. Hấn là người có nghĩa khí, nếu đối phương rộng rãi chi tiền, mình cứ đùn đẩy thì không hay cho lắm.

Thê là gật đầu, rung rung, cảm kích rơi nước mắt, làm đủ trò một lượt rồi mới móc cái bao tải nhỏ trong tay áo mình ra, từng bước tiến về đồ trang sức.

Từ trước tới nay, Thâm đại tiểu thư rất ít cho người khác vay tiền, nhìn thấy “nàng ta” đang “mạnh tay” đến vậy, không hiểu sao nàng lại thấy bị lừa.

“Cái kia, Tô Dạng... Sao lại cần nhiều trang sức vậy chứ?”

Trong nháy mắt “nàng ấy” ngẩng đầu, giỡ lên mấy chữ to, “Nhiều trả thiếu bù, Hành tử tử, tử phải tin tưởng nhân phẩm của ta.”

Nàng tin được mới là gặp quý ấy!

Sau một hồi lâu, Dạng tiểu chủ vui vẻ gánh bao tải nhỏ đồ trang sức đi ra, Thảm Hành cắn chặt khăn nhìn theo bóng lưng xinh đẹp đã bước đi xa quá, kích động muốn ôm hết quay về.

Đạo Đạo ghé sát cả khuôn mặt bụi sư, ăn không nói có, “Tiểu thư, bình thường chính thất vẫn phải cho thị thiếp ít đồ mới mua chuộc được lòng người, bạc của tiểu thư xài đúng chỗ lắm mà.” Nàng trừng đôi mắt không hề có tiêu cự, mê man đáp lại: “Đáng giá sao? Nhưng ta có muốn mua chuộc nàng ta đâu.”

Sự thực chứng minh rằng, dù nàng có muốn mua chuộc hay không, bạc này cũng phải bỏ. Hơn nữa, sau vụ việc nghiên rửa bút qua đi, Dạng tiểu chủ lại đam mê tranh chữ của Bành Văn Viễn, bình sứ của Nhữ Dao Phường, cộng thêm chén lưu ly tứ giác của Cao Ly.

Mấu chốt nhất là, “nàng” toàn mua trúng hàng nhái cao cấp. Mặc dù Thảm Hành không am hiểu về đồ cổ cho lắm, nhưng đi theo thiên tuế cũng mua dầm thắm lâu, nàng cũng nhận biết được ít nhiều.

Tranh chữ của Bành Văn Viễn trong truyền thuyết được bán với giá một lượng năm tấm ở đầu hẻm kia kia, nhưng “nàng ta” lại bỏ ra một trăm lượng bạc rỗng.

Theo lý mà nói, Thảm Hành không nên quản mấy loại chuyện vô bổ thế này. Nhưng những thứ đó đều là tiền mình cả, nghĩ thế nào cũng thấy mình có liên quan đến mấy chuyện này đây.

Thế là, khi Tô Dạng quyết định đi mua cái chén bằng lưu ly tứ giác, nàng lẳng lẳng không tiếng động theo sau.

Khiến người ta không tưởng tượng được là, kết quả của việc theo đuôi càng khiến nàng phẫn uất. Bởi vì “nàng ta” không đi đến một cửa hàng nào cả, mà là một tiệm bán thuốc ở cách đó cực xa.

Tô Dạng vừa mới ngồi xuống đã có tiểu nhị ân cần ra bưng trà rót nước. Ông chủ cầm một chiếc hộp gỗ không lớn không nhỏ đưa cho “nàng”. Thảm Hành cẩn thận thò đầu ra xem, tuy nhìn không rõ, nhưng nàng cũng biết vật kia không hề nặng chút nào. Vậy mà số bạc Tô Dạng lấy ra lại không hề nhỏ, nàng thậm chí tính toán, ít nhất cũng phải hơn hai trăm lượng.

Sau đó, hần rời khỏi tiệm thuốc lại loanh quanh ngoài chợ. Lần này thì ngược lại. Ba lượng bạc được một đôi.

Rốt cuộc Thảm đại tiểu thư cũng hiểu, hóa ra không phải hần không biết xem hàng, mà là cố ý mua những thứ đó, về để lừa nàng mà thôi.

Ngẫm lại, từ năm sáu tuổi nàng đã xông xáo giang hồ, cũng từng đánh con trai cóc ba tuổi nhà võ lâm minh chủ một miếng đầy nước miếng.

Tuy chín tuổi đã quay về chính đạo, nhưng nàng cũng từng đá vào đầu nhi tử nhà thị lang, quét ngang chân vô số kẻ vô danh tiểu tốt. Mười hai tuổi bắt đầu học đoan trang, nhưng trong nhóm khuê các cũng không phải người dễ bắt nạt.

Thế là, nàng xắn tay áo, vò nắm đấm, tiến lên muốn lí luận với “nàng ta” một phen. Nhưng tiếc là, còn chưa được vài bước đã đụng phải một người.

Khí thế nhất thời mất đi hơn một nửa. Nàng xoa xoa thái dương đau đớn, còn chưa mở mắt ra là cảm giác có bàn tay vươn tới, “Đụng đầu à?”

Nàng vô thức muốn đẩy cái tay kia ra, nhưng khi nghe thấy tiếng nói của hắn mới miễn cưỡng dừng lại. “Cố tiểu hầu gia?”

Nàng mở mắt ra, kinh ngạc nhìn công tử phong thần tuấn lãng ngay trước mặt.

“Ừ”. Khóe môi hắn vẫn hàm chứa ý cười, nhưng sau tiếng đáp lại không nói thêm gì nữa, chỉ lẳng lẳng nhìn nàng, đáy mắt đầy ôn nhu.

Dường như hắn có vẻ hơi đen, cũng gầy gò hơn trước, nhưng giữa hàng lông mày lại anh khí ngời ngời, mang theo nét cô độc và trầm ổn khác xưa.

Một bộ áo gấm ngắn thêu mãng xà cuộn quanh, giày ống thấp thêu vân mây bay lượn, ít đi vài phần công tư phong lưu, lại nhiều thêm vài phần trường thành nội liễm.

Lâu rồi nàng chưa nhìn thấy hắn, cho nên không nhận ra khác lạ, Thẩm Hành cười hề hề chào hỏi: “Nghe Nguyệt Cẩm nói ngài đi Giang Thành a, ở đó có ngoại tộc náo loạn. Cố tiểu Hầu gia tự mình lĩnh binh ra trận, đánh một trận vô cùng hiển hách.”

Hắn vẫn nhìn nàng như vậy, khi nghe đến hai chữ “Nguyệt Cẩm” từ miệng nàng phát ra thì lại thoáng cau mày, hạ mi xuống.

Hắn nói: “Vừa đi Kinh Miên, lúc trở về đã nghe được tin đám cưới của hai người... Muốn đi thăm nàng mà lại cảm thấy không thỏa đáng.”

“Sao lại nói khách sáo vậy chứ.”

Thẩm Hành cười, nhìn hắn.

“Ngài và Nguyệt Cẩm là huynh đệ, nên thường xuyên qua lại mới phải. Hơn nữa ta cũng thích chơi cờ với Hầu gia, ngài vừa mới về à, có muốn đến ăn một bữa cơm đạm bạc không.”

Không biết vì sao vẻ mặt hắn trở nên chua xót, thoáng qua rồi lại cười đáp lại: “Như vậy đi, ta sẽ nhớ kỹ lời này. Nếu có cơ hội, ta cũng muốn ném thử tay nghề của nàng xem sao.”

Tay nghề của nàng à. Thẩm đại tiểu thư lúng túng, xoa xoa tay. “Có... cơ hội, nhất định sẽ thế.” Gió xuân trong lành, phảng phất theo chút hơi lạnh triền miên.

Cô nương trước mặt vẫn mỉm cười đơn thuần như thế, mặc một bộ váy màu xanh thêu dây hoa đơn giản, lại thanh lịch nhẹ nhàng, nàng không vì thân phận đã thay đổi mà mất hết những dáng vẻ ngày xưa.

Mái tóc dài nghịch ngợm vờn lên khoe môi người ấy, hấn bắt giắc muốn đưa tay ra vuốt, nhưng lúc sắp sửa giờ tay lại có một người khác đột nhiên chen vào giữa.

“Cố Hầu gia, đã lâu không gặp.”

Trước mặt là tờ giấy vẫn chưa khô vết mực, Cố Duẫn Chi nhìn dung nhan thanh tú trong bộ quần áo diêm dúa lờ lợt thì không khỏi bật cười.

“Tô Dạng đúng là hiếm khi có cơ hội thấy mặt người.” Dạng tiểu chủ vung bút lông vung lên viết. “Người ta sợ nắng chiếu, cho nên mới không thích ra ngoài. Đúng rồi, sao Hầu gia lại xuất hiện ở đây, không phải là theo Hành tử tử của ta đi ra ngoài đấy chứ?”

Cố Duẫn Chi bật cười, nhìn Tô Dạng. Đương nhiên hấn cũng biết “nàng ta” là con trai, tính ra, ba người bọn hấn cũng là bạn cùng khôn lớn. Năm đó, sở dĩ hấn không nói chuyện này với Thẩm Hành cũng là vì những toan tính riêng mình. Đáng tiếc, Tô Nguyệt Cẩm lại khôn khéo hơn hấn, chưa lộ chút nào đã điều hấn đến Giang Thành rồi.

Bây giờ, nhìn cái tư thế này của Tô Dạng cũng biết ngay cùi trở sẽ không hướng ra ngoài, hấn muốn giúp Nguyệt Cẩm trông chừng vợ đây mà.

“Ta tiện đường đi dạo đến đây, vô tình gặp mặt nàng mà thôi. Nếu Tô tiểu chủ đã quay về thì ở thêm đôi ngày nữa hãy đi, mặc dù Nguyệt Cẩm không nói ra, nhưng trong lòng vẫn luôn mong nhớ người lắm đấy.”

Cố ý gây khó dễ đó à. Dạng tiểu gia đưa bảng lên, loạt xoạt vài nét bút. “Tiện thiếp thất sủng đã lâu rồi, bạc đê mua đồ còn phải hỏi mượn Hành tử tử. Hơn nữa, Cố Hầu gia tuổi cũng không nhỏ nữa, dù sao cũng nên lập gia đình đi thôi, có muốn ta giới thiệu vài người cho không nhỉ?”

“Làm phiền Dạng tiểu chủ nhớ nhưng, có điều bây giờ Cố mỗ không có lòng với nữ nhi tình trường, để hai năm nữa rồi nói đi.”

Tuy nói là như vậy, nhưng ánh mắt lại liếc về Thẩm Hành còn đang đứng một bên. Tô Dạng đưa lưng về phía Hành tử tử, đưa mắt cảnh cáo Cố Duẫn Chi, sau đó hấn hươ hươ tay, viết. “Người ta đói bụng rồi, chúng ta trở về đi thôi.”

Vốn là Thẩm Hành còn kìm nén chuyện đang muốn hỏi “nàng ta”, đương nhiên nàng sẽ thoải mái đồng ý, cho đến khi bóng lưng của hai người từ từ khuất xa, Cố Duẫn Chi vẫn còn đứng nguyên ở chỗ đó, mịt mờ khó hiểu.

Đời người khó sẽ mất đi vài thứ, bỏ lỡ rồi có khi sẽ bỏ lỡ một đời. Cố Duẫn Chi nghĩ, có thể lúc trước Tô Nguyệt Cẩm nói đúng, hấn yêu Thẩm Hành, nhưng hấn lại không dừng cảm tiến lên.

Chương 87

Ngưu Tâm Ngưu, Mã Tâm Mã

Trong sương phòng yên tĩnh, làn khói xanh tỏa lên từ lư hương, nhẹ nhàng thoang thoảng, làm không gian lại mát mẻ yên bình.

Sở dĩ lúc mùa xuân thế này người ta vẫn xài ít hương liệu, nhưng Thẩm đại tiểu thư lại thấy, nàng nhất định phải để thứ này trong phòng để tinh tảo nhiều hơn, kể cả chính bản thân nàng.

“Tại sao lại muốn gạt ta, mấy món đồ cổ ngọc khí kia nàng mua toàn hàng nhái. Dù Vương phủ có bạc thật đấy, nhưng cũng không thể tiêu xài như vậy được.”

Huống hồ số bạc đó nàng phải mang đồ cưới ra đổi, sao lại lừa nàng thế được?

Trên mặt Dạng tiểu chủ cũng có phần hồ thẹn, nàng ung dung thong thả lướt đến cạnh gót chân nàng.

“Nàng theo dõi nhân gia.”

Đây là vấn đề hai người đang thảo luận đấy à?

Thẩm đại tiểu thư cố gắng lau đi mấy “đường đen” bên khóe mắt.

“Đúng, ta theo dõi nàng đấy. Ta còn lo nàng bị người ta lừa gạt, cho nên mới ra ngoài với nàng. Nàng đừng có đổi chủ đề, nói cho ta biết, nàng tới tiệm thuốc mua cái gì?”

Khuôn mặt xinh đẹp của Tô Dạng thoáng vẻ đắn đo, rồi cúi đầu viết một chữ lớn màu đen lên giấy.

“Thuốc.”

Nàng cũng biết là thuốc!!

“Thuốc gì?”

“Thuốc cần uống.”

Cái này cần nàng ta nói nữa sao.

Thẩm Hành hít sâu một hơi, nàng nghĩ một đương gia chủ mẫu như mình, bị thiếp thị ức hiếp đến hoa mày chóng mặt cuối cùng cũng xảy ra.

Có thể bóp chết nàng ta sao? Có thể sao?

“Tô Dạng, chúng ta không chơi chữ. Nàng nói cho ta nghe, nàng bị bệnh hay có chuyện gì khó xử, nói ra ta sẽ giúp nàng giải quyết. Nhiều ngày như vậy, nàng lấy không ít bạc, dù sao cũng phải nói cho ta biết nó được sử dụng thế nào chứ.”

Tô Dạng chống hai tay lên mặt bàn, cả buổi trời không đụng vào cây bút, nhưng trên mặt lại man mác ưu thương.

Nàng ta không “nói chuyện”, Thẩm Hành cũng không giục, cứ lẳng lẳng ngồi chờ như thế.

“Cái đó để cho dế ăn.”

Sau một hồi lâu, Dạng tiểu chủ từ tốn viết lên tấm ván gỗ.

Dế?

Trước khi Thẩm Hành gả cho Tô Nguyệt Cẩm, ngoài việc sửa ngôi cho người ta, nửa đêm chạy đi dán hồ cửa sổ, việc nàng thích làm nhất chính là đấu dế.

Dù chưa nhìn tận mắt, nhưng chỉ nghe tiếng thoi cũng biết được đó không phải hàng chợ.

Tô Dạng lấy cái nghiên đá ra, tiếng kêu to vang vọng đầu tiên, nàng vừa nghe đã biết giống này rất khó tìm. Nhìn qua cái miệng bình nho nhỏ, nàng kinh ngạc thốt lên.

“Đây là con Tiểu Hóa mà.”

Đúng rồi, trắng như đen, đen như đỏ, đỏ lại hoe vàng. Con dế này không chỉ toàn thân vàng óng, mà đầu tròn, ngực rộng, miệng la to, đúng là cực phẩm.

Nàng đưa tay chỉ vào con dế với đôi cánh trong suốt kia, vui vẻ nói.

“Nàng mua ở đâu thế, đáng giá vài ngàn lượng bạc đấy.”

Trước kia những người yêu thích dế vẫn thường hay tụ tập, năm ba hôm lại đấu đá một phen.

Thời gian đó Thẩm Hành cũng hay cái nam trang đi ra ngoài thăm thú. Nhưng sau một hồi, mấy công tử kia lại muốn chơi đặt cửa đánh cược, tiền đặt cược càng ngày càng to.

Giá một con dế cũng như nước đẩy thuyền, trên phố có câu tục ngữ: Vạn kim tan hết cũng chỉ vì chuyện đó, ý chỉ hiện tượng này.

Dạng tiểu gia không ngờ Thẩm Hành lại am hiểu chuyện này, khoe miệng nàng cong cong.

“Nàng cũng biết đấu dế à?”

“Cũng không hẳn là biết.”

Nàng gãi đầu ái ngại.

“Nhưng mà ta có hiểu một chút. Nàng mới nói mua thuốc cho nó ăn à? Ta thấy tiếng kêu nó vang vậy mà, bay cũng khỏe, rất khỏe mạnh đó chứ.”

“Ai nói bị ốm mới phải uống thuốc.”

Dạng tiểu gia cười híp mắt tựa trắng rằm, cẩn thận mở chiếc hộp gỗ kia ra từng tý một.

“Cái này chỉ thảo, là cành lá của lãng kim hoa, mỗi khi đến đầu xuân nó cũng sẽ nở hoa. Chờ tan rồi sẽ lấy lá hong khô, nghiền với thảo quả đút cho đế ăn. Không chỉ kéo dài tuổi thọ, mà còn có thể khiến nó càng ngày càng tinh trắng. Con đế này của ta ăn cái này từ nhỏ đấy.”

Hóa ra là vậy!

Thẩm Hành nhìn nhúm chỉ thảo trong tay hắn, chân chờ nói.

“Nhưng nó đâu ăn nhiều thế được, một con đế ăn được mấy cành thảo quả chứ, nàg tốn nhiều bạc vậy mà.”

Có lẽ không phải chỉ có một con.

Dạng tiểu gia xoay người đi sang chỗ bàn đá, cầm một đồng chai lọ đang được đặt trên bàn.

“Đây chỉ là một phần thôi, mấy con tốt ta nuôi hết ở Phụng Vu Sơn rồi. Ở kinh thành ba năm mới đánh cược một lần, không chuẩn bị sao thắng được, nàg nhìn xem con này thế nào?”

Ròng rã suốt một buổi chiều, Thẩm Hành đều trải qua trong tiếng côn trùng kêu vang.

Hai người vừa chơi đế, vừa vung cỏ chiến đấu không phân cao thấp, tự dung lại tìm ra tri kỉ.

Những người có những đam mê tương đồng, người ta thường nói văn hoa là tri âm khó kiếm, còn thông tục thì là ngư tầm ngư, mã tầm mã.

Dạng tiểu chủ ôm một mớ chai chai lọ lọ giải thích, Hoàng hậu nương nương và Tô Nguyệt Cẩm không cho nàg mượn bạc là vì thấy việc này tốn kém, lại không có thể diện, cho nên mới tỏ vẻ không ưa nàg vậy thôi.

Nhưng “Nàg ta” lại không đề cập tới, trước kia hai vị nhà nọ cũng chi tiền không ít, chỉ có điều chi mãi vẫn không thỏa mãn được mà thôi. Dạng tiểu gia vốn chẳng coi nghĩa khí ra gì, đấu thắng đế rồi thì không chịu xuất bạc, cho nên hai bên mới đoạn tuyệt quan hệ liên quan tới tiền tài.

Sau khi Thẩm đại tiểu thư có được một con đế mèn cực phẩm hắn đưa, nàg gật mạnh đầu biểu thị ý tán thành.

Đáng thương cho Đạo Đạo ở bên ngoài lo lắng, chỉ sợ tiểu thư nhà nàg bị “Tiểu thiếp” kia ức hiếp, suýt chút nữa đã chạy đi gọi người ra hậu viện phá cửa.

Từ đó về sau, Thẩm Hành đã trở thành chân chó của Tô Dạng. Suốt ngày ôm bình đế, dẫn hắn đi dạo chơi khắp thành.

Chỉ thảo không đủ, hai người lại mang đồ trong phủ đi cầm, dù thế nào cũng không thể để bọn đế bị đói.

Lúc Tô thiên tuế cười ngửa chiến phong trần mệt mỏi trở về, nhìn thấy vợ mình đang cầm tay “Nam nhân khác”, gánh hai bao tải đồ đi ra khỏi cửa nhà.

Phía sau là quản gia Nguyễn Phúc đã sắp khóc đến nói, mở miệng la to.

“Chủ nhân, đừng cầm cổ nữa mà, vương gia mà về sẽ đánh chết tiểu nhân mất.”

Hắn như cười như không tựa người vào cạnh cửa, cảnh tượng này đúng “Đẹp mắt” kì lạ.

Thẩm Hành không chú ý tới bên này, nàng quay lại đáp lời Nguyễn Phúc.

“Vương gia sẽ nghe ta, dù có về cũng không sao đâu, ông mau vào nhà đi.”

Hắn mỉm cười nhíu mày, lười biếng hỏi:

“Không ngờ phu nhân ở nhà đã giỏi giang vậy rồi? Vi phu kinh hoàng lắm đấy.”

Thẩm Hành nghe thấy giọng nói kia thì sững sốt hồi lâu.

Những ngày qua dù chơi bời đến quên trời quên đất, nhưng nàng cũng chưa quên ngày hắn nói trở về, hôm nay là sớm trước hai ngày.

Nhìn cặp mắt ủ rũ kia, người nào đó ném hết đồ đạc chạy sang rồi đau lòng hỏi han:

“Sao lại gầy thế này. Chàng mệt lắm à? Ta sai người nấu nước cho chàng tắm rửa nhé?”

Cũng may là còn chút lương tâm.

Tô thiên tuế đưa tay kéo nàng vào ngực.

“Nàng thì mập mập chưa, chơi vui lắm ấy nhỉ?”

Thẩm Hành chột dạ, vui đầu cọ cọ trong lòng hắn.

“Không có mà, vì Tiểu Dạng quay về, nên thiếp mới đi dạo chơi với nàng ấy.”

Hắn đưa tay vỗ vỗ đầu nàng, dịu dàng an ủi.

“A Hành, nói dối thì phải động não, không cần làm khó mình thế đâu.”

Sau đó hắn khinh thường quét mắt nhìn Dạng tiểu gia đã cứng đờ dưới đất, lạnh lùng chỉ thị:

“Nhốt hắn vào phòng, chờ ta dùng bữa tối xong sẽ thả ra.”

Chương 88

Muốn Có Con

Cái gọi là tiểu biệt thăng tân hôn, Thẩm Hành gả cho Tô Nguyệt Cẩm đã hai năm, ngoài đôi lần hẳn có công sự phải ra ngoài mấy ngày, còn lại chưa bao giờ phải xa nhau một thời gian dài đến như vậy.

Vừa thấy người trở lại, nàng còn quan tâm gì tới “hồ bằng cầu hữu” chết sống ra sao nữa, vừa dọn dò nhà bếp đi chuẩn bị bữa tối, vừa lấy quần áo tắm rửa đi về phòng.

Phía sau bình phong vẽ tuế hàn tam hữu đang mịt mờ hơi nước, hơi nóng hừng hực toát mồ hôi, người vốn dĩ nên ngồi trong thùng tắm lúc này lại lười biếng nằm nghiêng trên một chiếc sập nhỏ.

Vẻ mặt hẳn có phần uể oải, vạt áo lỏng lẻo hở ra một nửa, xương quai xanh như ẩn như hiện.

Nàng nói: “Sao chưa đi tắm?” Dưới chân hơi nhón lên, chẳng có khí tiết gì lại muốn đi nhìn trộm, càng nhìn càng thấy xuân quang. Hẳn hí hai mắt lại, như cười như không nói: “Đang đợi phu nhân hầu hạ.”

Có lẽ bởi vì đi suốt đêm, giọng nói của hẳn cũng trở nên khàn khàn, vừa có vẻ lười biếng khiến tai nàng nóng lên. Là một đại gia khuê tú, mặc dù đối mặt với phu quân nhà mình cũng nên rụt rè đi một chút, nhưng Thẩm đại tiểu thư vẫn biết phải bắt đầu ra sao, nàng nghe lời tiến lên phía trước, bàn tay vừa vươn ra đã bị hẳn kéo lại.

Quần áo cứ thế trượt xuống, lồng ngực cường tráng nhấp nhô theo nhịp thở, cả khuôn mặt nóng bừng. Nàng cố gắng để cho mình nhìn đoan trang một chút, mắt nhìn thẳng vào dây buộc bên hông, nhưng chần chừ nửa ngày vẫn không có dũng khí để cởi nút đó ra.

Yết hầu khẽ ho khan một tiếng, nàng nói khẽ: “Cái này chàng tự cởi đi.” Hẳn hơi nhíu mày, nụ cười đầy ý vị sâu xa, “Không muốn, ta mệt không muốn làm.”

Ngón tay với những khớp xương rõ ràng chậm rãi ôm chặt nàng, vòng quanh một vòng eo hoàn mỹ. Cái chạm tay dịu dàng như mỡ ngọc thượng thừa, khiến năm đầu ngón tay của ai kia run rẩy. Hẳn nói: “Nào có ai hầu hạ được một nửa lại mặc kệ thế chứ.”

Sau đó, nàng tựa vào ngực hẳn, khẽ nói: “Nguyệt Cẩm, nếu bệnh của thiếp không chữa khỏi thì chúng ta nhận nuôi một đứa bé đi nhé.”

Đây là nỗi đau ẩn sâu trong lòng nàng. Đã cưới được hai năm rồi, nhưng nàng vẫn mãi chẳng có thai. Ngự ý trong cung đến khám, nói thân thể của nàng tính âm hàn, là thể chất rất khó mang bầu được.

Nàng thừa nhận mình không phải một thể tử rộng lượng gì cho cam. Bởi vì nàng không muốn giả vờ thoải mái cưới thê thiếp về cho hẳn, thậm chí vừa mới nghĩ tới cảnh tượng đó thôi đã đau nát tim gan rồi.

“Có phải thiếp rất xấu xa không, thiếp xấu nên mới mong chàng chỉ có mình thiếp, kiếp sau, nhất định kiếp sau chàng đừng gặp thiếp nữa.”

Hắn chăm sóc nàng như vậy, thậm chí có gia quyến triều thần làm đầy tháng cũng lặng lẽ từ chối hết thiếp mời.

Hai bàn tay hắn khẽ nắm chặt, cười khẽ: “Cô ngọc này.”

Rất ít khi hắn nói lời tâm tình êm tai, nhưng chỉ một câu này thôi cũng đủ khiến nàng đau lòng bật khóc.

Hắn nói: “A Hành, ta luôn cảm thấy cả đời này quá ngắn, đợi đến lúc tóc bạc da mồi, bước chân lên cầu Nại Hà, ta chỉ nguyện kiếp sau nàng vẫn là vợ ta.”

Nàng tựa đầu trước ngực hắn, viền mắt đầm nước mắt, nghẹn ngào không thốt được nên lời. Sinh tử ai ngờ, hay như người ta vẫn thường nói, chấp tử chi thủ, dư tử giai lão (nắm tay nhau, cùng già đi.)

Có rất nhiều người vẫn nói những câu này, nhưng làm được điều đó thì có được mấy ai? Đi khắp thế gian, có thể gặp được một người như thế, đã may mắn biết nhường nào? Còn gì đẹp hơn lời thề ước cùng nhau già đi.

“Không cần nhận nuôi đâu, chúng ta sẽ có con của chính mình.”

Nàng cứ tưởng hắn đang động viên mình, cúi đầu nắm chặt bàn tay của hắn, nghe người kia nói tiếp. “Sur tử của ta tinh thông y thuật, lần này xin nàng xuống núi là để trị hết bệnh cho nàng. Chỉ cần cẩn thận điều dưỡng thì thân thể của nàng sẽ khỏe lên thôi.”

Nàng hoảng hốt ngẩng đầu, cơ thể kích động đến run rẩy cả lên. “Chàng, chàng nói thật sao?” Hắn khẽ cười, dịu dàng hôn lên chóp mũi người kia. “Ta đã lừa nàng bao giờ à?”

Sur phụ hắn là Thâm Lưu lão nhân, là thầy thuốc giỏi nhất thế gian này, tuy ông đã qua đời vào năm ngoái, nhưng con gái của ông cũng đã được chân truyền. Vạn sự đã định rồi, ông trời sẽ quan tâm đến mọi chuyện thế nhân.

Nàng bình tĩnh nhìn hắn đang khẽ cười thoải mái, cảm giác sung sướng như điên không cách nào kiềm chế được. Nàng tin hắn, nếu là chuyện không chắc chắn, hắn sẽ không khẳng định với nàng như vậy.

Vừa nghĩ tới mình có hi vọng làm mẹ, trong nháy mắt, hưng phấn đó thật sự khó có thể hình dung bằng lời, nhón người hôn lên môi hắn.

Thấy ái thiếp đã nhiệt tình như vậy, tiểu vương gia sao có thể lờ đi những yêu thương nhưng nhớ nhường này, đang từ từ hưởng thụ thì nghe tiếng ho khan của Triệu Hàm ngoài cửa: “Vẫn chưa xong cơ à? Phải uống thuốc đã chứ.”

Thuốc này phải uống sau khi làm chuyện đó thì mới có hiệu quả tốt nhất, nàng cũng chờ gần hai giờ rồi mà, thầy thuốc cũng cần ăn cơm tối nữa chứ?

Trong phòng vang lên một chuỗi tiếng sột soạt, một lúc lâu sau, cửa phòng mở ra, mặt Thâm vương phi được che bằng một tấm lụa mỏng màu tím sẫm, không có tiền đồ ngồi ở trong góc phòng, cất tiếng gọi: “Su tử.”

Ban ngày phóng túng, đúng là không còn mặt mũi để gặp người khác mà.

Ai ngờ Triệu Hàm vừa vào đã giật luôn tấm lụa mỏng ở trên mặt nàng xuống, thẳng thắn nói: “Sau khi hai người xong chuyện thì phải gọi ta ngay, không cần phải ngại.”

Nàng trở mắt, ghen họng, trừng mắt nhìn tiểu mỹ nhân yêu kiều khả ái kia, sững sờ giống như một pho tượng đá. Tô tiểu thiên tuế đưa tay lên nhận lấy chén thuốc. “Khó trách Tô Dạng vừa nhìn thấy tử đã bỏ chạy như vậy, xem dáng vẻ tử kia, làm gì có nam nhân nào muốn cưới.”

Nàng chậm rãi bắt chéo chân. “Tại hấn lập dị đó chứ, nam nhân mà ăn mặc như hấn mới là thất bại đấy.” Cả ngày đắp son phấn đầy mặt, thật quá khó coi.

Bon họ nói chuyện thoải mái như thế làm cho Thâm Hành vẫn ngồi ở bên như sét đánh ngang tai. Nàng cảm thấy hôm nay mình đã chịu quá nhiều kích thích, hốt hoảng nói: “Tô, Tô Dạng là nam sao?”

Hai người đang ngồi không nói thêm gì nữa, chỉ yên lặng nhét hạch đào vào tay nàng thêm mấy hột. Thế giới này, rốt cuộc là thế nào vậy ta...

Sau khi ăn tối xong, Triệu Hàm bung một chậu lớn thảo dược vào trong phòng Thâm Hành. Vừa lấy cỏ nhóm lửa, vừa châm kim lên cánh tay. Thủ pháp của nàng rất tốt, những chỗ ngân châm đâm vào tuy tê buốt nhưng chẳng đau chút nào.

Có lẽ là vì ở núi Phụng Vu đã lâu, nơi có linh khí nhiều như vậy, cho nên Triệu Hàm trở mã đẹp vô cùng, không hề giống một cô nương đã hai sáu xuân xanh.

Vóc dáng nàng không tính là cao gầy, nhìn từ xa xa lại có cảm giác như một bé gái chưa dậy thì hết lớn.

Nhưng cũng bởi dáng vẻ nhỏ nhắn này, nét xinh đẹp của nàng càng được tôn thêm dăm phần thanh tú. Một bộ quần áo mộc mạc, nét mặt trắng thuần, đôi mắt to long lanh êm dịu, nhìn sao cũng thấy đẹp lạ lùng.

Tuy rằng tính cách có chút... Nhưng vẫn là một tiểu mỹ nhân hàng thật giá thật. Thâm Hành nhìn hàng lông mi của nàng hơi cong cong, khẽ hỏi: “Su tử, tử thích Dạng công tử à?”

Kể từ khi biết thân phận thực sự của Tô Dạng, nàng đã sửa cách xưng hô. Một là tôn trọng giới tính của người ta, tuy rằng chưa chắc Dạng tiểu chủ đã để tâm đến những vấn đề này. Hai là thời thời khắc khắc nhắc nhở mình người đó thật sự là một nam nhân.

“Thích.”

Triệu cô nương nghe vậy thì nhú mày. “Từ khi ta mười tuổi biết hấn là nam nhân, cho nên vẫn thích hấn từ ngày đó cho tới tận bây giờ, chỉ có điều tên kia không có mắt nhìn người, cứ trốn tránh ta thôi.”

Nàng nói chuyện thẳng thắn, tuy là ngữ khí bình thường, nhưng Thẩm Hành nghe được, trong lời nói đó còn có phần chua xót. “Vậy hai người lớn lên cùng nhau đúng không?”

“Ừ, muội đừng nhìn bộ dạng của Tô Dạng bây giờ, lúc nhỏ hất rất hay xấu hổ. Cho hấn đồ ăn, hấn sẽ đỏ mặt cười cười với ta, rất ít khi tự nhiên mở miệng nói gì, cứ yên yên tĩnh tĩnh. Nào có giống bây giờ, đang sống sờ sờ mà cứ tự chà đạp mình như vậy.”

Châm kim là một quá trình kéo dài, Triệu Hàm thấy Thẩm Hành hiếu kỳ, cho nên nàng cũng thoải mái tự kể chuyện mình ra. “Ta còn nhớ câu đầu tiên Tô Dạng nói với ta, khi ấy hấn nhìn thấy ta bung chén thuốc đi về phía con thỏ, hấn vội vàng giật chén rồi đổ vào miệng mình.”

“Từ nhỏ ta theo phụ thân học tập y thuật, phải nghiền nát thảo dược hàng ngày để chế thuốc. Dược phẩm tự nhiên chưa qua chế biến không thể cho người uống, vì vậy một nửa số đó ta sẽ vứt cho chim muông bắt được trong núi, ai mà ngờ hấn lại phản ứng lớn như vậy.”

Khi đó, Triệu Hàm cũng chỉ mới chín tuổi, nhìn thấy một tiểu tử môi hồng răng trắng đỏ mắt lên chỉ trích mình, cũng bị dọa cho sợ.

Xưa nay nàng chưa từng nhìn thấy hấn nổi nóng, nhưng hôm đó, cả khuôn mặt của hấn đều đỏ lên, chộp con thỏ trong tay nàng rồi chạy đi.

Hấn trở về nói cho “tướng công” của hấn biết, Triệu Hàm không phải là người tốt, bọn họ đừng chơi với nàng ta nữa nhé.

Khi đó Tô thiên tuế cũng chỉ là đứa trẻ, nhưng hiển nhiên là trưởng thành hơn so với Dạng tiểu gia rất nhiều. Sau khi dụ dàng trấn an “kiều thê”, hấn quay mặt ôm thỏ con đi nướng.

Dạng tiểu gia tức đến mức suýt chút nữa thì vạch rõ giới hạn với hấn, cả đời không qua lại với nhau. Sau đó, Triệu Hàm lại tìm được hấn trước, giải thích rõ ngọn nguồn với hấn, để cho hấn hiểu ra.

Khi ấy sức khỏe Tô Nguyệt Cẩm rất yếu, lúc bọn trẻ trong núi chạy đuổi nhau trong viện, hấn chỉ có thể ngồi ở trên xe đẩy, đứng cạnh dõi theo.

Thế nhưng, thuở nhỏ hấn đã biết cách để tự mình tiêu khiển, ví dụ như giả bộ té xỉu, dọa Tô Dạng sợ phát khóc, hoặc bắt được một con sâu gớm ghiếc sẽ dụ dàng nhét vào tay Tô Dạng, đây là những chuyện hấn vẫn hay làm nhất.

Vì thế, không ít lần Dạng tiểu gia tìm tới Triệu Hàm để than phiền. Nói mình “gả cho” một nam nhân như thế, cả đời bị phá hủy hết rồi.

Hắn không hài lòng với “tướng công” của mình, nhưng đối với Triệu Hàm lại có cảm giác ỷ lại không tên. Mây đờn trẻ càng ngày càng lớn lên, lúc bắt đầu nhen nhóm mỗi tình đầu, Dạng tiểu gia bị ai phát hiện, hắn yêu một “nam nhân” khác.

Mà “nam nhân” khác này lại chính là Triệu Hàm.

Chương 89

Ngực Nát Tan

Đáng thương cho Triệu cô nương là mỹ nhân yếu điệu, nhưng ngày thường mặc nam trang quá nhiều, khiến cho người mình thương là Tô Dạng cũng nhận nhầm đối tượng.

Lúc Tô Dạng lấy hết dũng khí để tỏ tình là khi nàng vừa được mười hai.

Cơ thể hắn vừa bắt đầu dậy thì, giọng nói cũng khàn khàn hơn trước. Hắn nói: “Triệu Hàm, hình như ta thích đệ. Ta cũng biết là một “thê tử” như vậy là không tốt, nhưng mà ta thật sự không hề thích Nguyệt Cẩm. Ta dẫn đệ đi có được không, trời nam biển bắc, chúng ta sống chết có nhau.”

Lúc đó cả người Triệu Hàm đều ngơ ngẩn, một cô nương như nàng lại làm chuyện “hoành đao đoạt ái”, thứ hai là, nàng là nữ tử, mặc dù nàng cũng thích Tô Dạng nhưng tình cảm đó là “tỷ muội tình thâm.” Vì lẽ đó nàng từ chối không hề do dự.

Tình cảm lúc trẻ con vừa kích động lại hết sức đơn thuần, Dạng tiểu gia thất tình thì khóc ngập cả ngọn núi Phụng Vu. Lúc Triệu Hàm tới tìm, hắn còn đang ngồi khóc với Tô Nguyệt Cẩm.

Nàng nói: “Tô Dạng, huynh đừng khóc. Thực ra ta là nữ, chúng ta không thể ở bên nhau được đâu.”

Hắn khiếp sợ nhìn nàng, suýt nữa thì nhảy xuống núi tự vẫn.

Ngày hôm sau, Tô Dạng tới gặp Hoàng hậu nương nương thỉnh tội, hai mắt đầm lệ rất tự giác trình bày, hắn đã khám phá hồng trần, hiểu rõ cuộc đời huyền ảo nên muốn xuất gia làm ni cô.

Hoàng hậu nương nương không nói gì, nhưng nhìn hầu kết của hắn vừa nhô lên thì sững người một lúc.

Bà cứ tưởng hắn bị bệnh, nên vội vàng gọi thầy thuốc đến xem. Ai ngờ không chỉ ngứa y mặt mày trắng bệch, mà ngay cả mình cũng sững sờ đờ đẫn.

Giả phượng hư loan, đây rõ ràng là bê bối hoàng thất. Dạng tiểu chủ không quen người ngoài hầu hạ, lúc ra ngoài cũng không muốn theo hầu, cho nên đến

bây giờ hắn cũng không biết việc mình đứng tiều có khác gì với các nữ tử khác hay không.

Đột nhiên trời xanh nổi sấm, dù là ai cũng khó mà nhận nổi.

Kinh khủng nhất là, Hoàng hậu nương nương còn phát hiện, dáng vẻ của Tô Dạng ngày càng giống Mẫn Phi.

Bà lấy máu của hắn hòa chung với Tô Trầm Vũ, đáp án quả nhiên không khác với suy đoán của mình.

Tô Dạng là con trai Mẫn Phi.

Sau vụ án hương liệu, đứa bé của Mẫn Phi đột nhiên biến mất. Tù tù trong cung không ai gặp, Phùng Lăng hầu hạ bên cạnh bà ta cũng không thấy nốt, hóa ra lúc ấy Tô Dạng đã bị đưa ra ngoài.

Tô Dạng không có bất cứ ấn tượng nào với Phùng Lăng, hắn chỉ biết mình là từ đất Thục chạy đến. Hoàng hậu nương nương không định che giấu sự việc này, bà nói thật cho hắn biết: mẹ con hạ độc mưu hại Nguyệt Cẩm, bà ta hi vọng con có thể leo lên được ngai vàng. Nhưng sau khi xảy ra chuyện đó, bà đã tự tử trong cung, còn Nguyệt Cẩm bị dư độc nên trở nên như thế. Con có thể báo thù, nhưng ta sẽ đánh con tới chết. Nếu con đồng ý bỏ hết hận thù, chuyện năm đó chúng ta không nên nhắc lại.

Dù sao lúc ấy, Tô Dạng còn nằm trong tã lót, nó cũng vô tội mà.

Trong khoảng thời gian ngắn lại nhận được những tin tức kinh người đến vậy, thân là “Nữ tử”, Tô Dạng cảm thấy khó chịu vô cùng. Hắn nhốt mình ở trong phòng hồi lâu, ngày hôm sau thì vác túi vải chào từ biệt mọi người. Hắn không biết mình định đi đâu, hắn chỉ biết mình cần phải tỉnh táo mà suy nghĩ thật kĩ.

Lúc trở lại lần nữa, hắn vẫn mặc nữ trang như ngày trước, mị nhãn như tờ nói với Tô Nguyệt Cẩm: “Ca ca sẽ làm cái bia đỡ đạn cho đệ, nếu sau này có nguy hiểm gì, ta sẽ gánh giúp cho.”

Tính mạng của hắn là do Mẫn Phi cho, nhưng người nuôi dưỡng hắn lại là Hoàng hậu nương nương. Cái gọi là nhân quả tuần hoàn, cũng chỉ thế mà thôi.

Hắn đã thấy Tô Nguyệt Cẩm phải dần vật cực khổ trên giường bệnh thế nào, hắn không mong đợi thứ tội, mà chỉ muốn hai người có thể thoải mái ở cạnh nhau.

Đối với Triệu Hàm, không phải hắn không thích, đặc biệt là sau khi biết nàng là nữ tử. Thế nhưng, là một nam tử, một nam tử trưởng thành. Hắn cảm thấy việc mình mặc váy chạy tới tỏ tình với nữ tử mình thương là chuyện vô cùng mất mặt.

Những năm sau nữa, hắn vẫn hay né tránh Triệu Hàm, bởi vì lúc giải quyết những rắc rối phức tạp của đám triều thần, hắn sợ mình sẽ không tránh khỏi, càng sợ sẽ liên lụy đến nàng.

Chuyện đẹp loạn qua đi, lỡ làm cô nương nhiều năm như vậy, tự nhiên lại không có mặt mũi mà gặp nàng được nữa. Thân phận của hắn rất đặc thù, lại thích đi dạo chơi khắp chốn, hắn nghĩ cuộc sống này không tốt cho cô nương chút nào.

Hắn cũng từng đùa giỡn nói: “Triệu Hàm, tìm một nam tử tốt mà gả quách cho rồi. Mặc dù tên nào cũng phong lưu phóng khoáng, nhưng nếu không có chốn dung thân, tỷ phải làm sao đây?”

Nàng lại hoàn toàn không để ý tới lời hắn, tuổi thanh xuân đi qua, rờn rã đã bên nhau mười bốn năm rồi.

Mười bốn năm yêu thương một nam tử ản mình, không phải kiên trì là đủ.

Đều là nữ tử, dù Thẩm Hành chưa từng trải nghiệm cảm giác yêu đơn phương, nhưng nghĩ thôi cũng thấy vô cùng khó.

Triệu Hàm nói: “Ta vẫn hay tự nói với mình, hắn lập dị thế mà. Nhưng trong lòng lại vội vã nói lại, vì hắn đang bảo vệ ta thôi. Nhiều năm như vậy, vây cánh tranh chấp, không biết bao nhiêu người muốn lấy mạng hắn, chỉ sợ hai bàn tay cũng không sao đếm đủ. Nhưng chuyện tình yêu ai nói rõ được đây? Yêu là yêu, nào có giống cho người ta mượn bạc, nói lấy về là lấy?”

“Nếu tình yêu có thể đổi thành bạc, chắc hắn phải nợ ta một ngàn tám trăm lạng luôn rồi.”

Ngữ khí của nàng vẫn ung dung là thế, nhưng nói đến đây nàng lại ngăn cả người. Có lẽ là đang suy nghĩ, cũng có thể nàng còn đang nhớ lại.

Thẩm đại tiểu thư là người hiểu lễ nghĩa, theo lời nương nàng từng nói chính là: Người bên ngoài cười với nàng một cái, nàng có thể nhếch miệng cười lại khúc khích suốt một ngày.

Mặc dù có hơi nói quá, nhưng Thẩm Hành đúng là người biết báo đáp tri ân.

Ngày hôm sau, sau khi nghe tâm sự, nàng ăn mặc chỉnh tề rồi quyết định “Thăm tù”.

Dạng tiểu chủ bị giam trong một gian vô cùng đặc biệt, tất cả cửa sổ đều được làm bằng đồng, trước cửa sổ còn có một cái khung sắt vuông nhỏ nhắn xinh xinh, người bên trong thò đầu ra để ngắm vương phủ.

Nghe nói thứ này đã được chế tạo riêng phục vụ cho Tô Dạng. Bên trong phòng có giường nhỏ nghỉ ngơi, còn có cả mấy món đồ chơi bằng gỗ. Mỗi lần Dạng tiểu chủ quay về đòi bạc, hắn vẫn bị giam ở trong hời lỗi.

Lúc Thẩm Hành tản bước tới gần, Tô Dạng đang chuẩn bị nghênh cô ra ngắm nhìn thiên hạ. Vừa thấy nàng tới, khuôn mặt nhỏ vung ra một tờ giấy.

“Đồ nữ nhân xấu xa, không nghĩa khí.”

Nàng nhìn tờ giấy kia chăm chặp hồi lâu, nhưng không muốn phải há mồm phản bác.

Nàng không lo Tô Dạng sẽ tìm cơ hội trốn, bởi vì trước khi bị giam, Tô thiên tuế đã nhét một mớ nhuyễn gân tán vào trong miệng hắn, giờ người kia chẳng có sức lực là bao.

Dạng tiểu chủ có vẻ rất oan ức, hắn cúi đầu viết viết.

“Không ngờ cô lại là người như vậy, tốt xấu gì cũng là hoạn nạn tri kỉ, nói phản chiến là phản chiến lại ngay. Cô nên khuyên nhủ gia nhà chúng ta đi, nhanh thả ta ra ngoài.”

“Tuy vương phủ này ta không danh không phận, nhưng dù sao cũng được xem là quý thiếp đó chứ? Để một đám người hầu xem thường ta như vậy, thật quá coi thường người khác rồi.”

Hắn lắp bắp viết, Thảm Hành đứng bên cạnh nhìn nhìn.

Cho đến hắn phát tiết gân xong, nàng mới vươn tay nắm phần “nhô lên” trước ngực một cái.

Siết lại, có vẻ co dãn.

“Hóa ra là quả cam à.”

Nàng thuận tay móc quả cam kia ra, nhìn xem cẩn thận.

Chả trách tại sao nàng lại thấy ngực của Tô Dạng thật to, ngoài cái này ra, ai mà có cái gì to thế được.

Cả người Tô Dạng đều choáng váng, thấy nàng ta đang định lột vỏ ra ăn, hắn vội vàng bước lên giật lại.

“Là Tô Nguyệt Cẩm nói cho cô à? Biết rồi sao không nói sớm?” Phí công hắn viết nhiều như vậy.

Thảm Hành nhìn Tô tiểu chủ đang tức giận phùng phùng, khẽ cười nói.

“Không phải huynh cũng gạt ta nhiều ngày thế sao? Xem như hòa nhau đi.”

Nói xong nàng giật quả cam kia lại, giờ tay định bóc.

“Cô không thấy cái này một đôi đó à? Cô ăn mất một quả thì ta làm sao bây giờ?”

Hắn nổi giận đùng đùng chỉ vào quả khác đang lủng lẳng trước ngực.

“Thì lấy xuống thôi.”

“Lấy xuống? Người xinh đẹp như ta sao mà ngực phẳng được chứ?”

Thân phận thật sự của hắn chỉ có một số thân tín bên cạnh biết, không thể tiết lộ ra bên ngoài.

Thảm đại tiểu thư nghe vậy thì cho một múi vào miệng nhai nhai.

“Ngọt lắm. Dù sao giờ huynh cũng không ra được, đợi lúc nào đó ta trả quả khác là ổn thôi.”

Dạng tiểu gia tức đen nửa mặt.

“Nói vậy, không phải cô đến để thả ta ra ngoài à?”

“Đương nhiên không phải rồi.” Nàng thoải mái nhìn hắn.

“Mấy chuyện cùi trở hướng ra ngoài xưa này ta không làm mấy đâu, hôm nay ta đến để khai đạo cho huynh mà.”

“Khai đạo cho ta?” Dạng tiểu chủ lười biếng nằm ườn trên giường của mình.

“Khai đạo ta không nên mượn bạc nữa, cứ bỏ đói mấy bảo bối kia sao? Ta khuyên cô nên uống vài ngụm nước cho tỉnh táo, đừng phí công vậy nữa.”

Thẩm Hành nhìn dáng vẻ không chịu phối hợp kia cũng chẳng buồn để tâm, nàng thông thả nói.

“Không phải về để, làm này đến tìm huynh là vì chuyện của Triệu Hàm sư tử.”

Lời vừa nói xong, nàng thấy rõ vẻ mặt của Tô Dạng đã cứng đờ cả lại, nhưng mà rất nhanh sau đó, hắn đã chuyển thành dáng vẻ bại hoại như xưa.

“Triệu Hàm thì có chuyện gì được chứ? Tiểu gia ta thấy phiền lắm, nếu không phải để thả ta ra ngoài, cô đi đi cho khuất mắt ta.”

Nói xong, hắn đưa tay đẩy nàng ra khỏi cửa.

Thẩm Hành tự thấy tài ăn nói của mình không hề thua người ngoài, nhưng không ngờ người này lại không nghe khuyên bảo, chưa kịp nói gì đã tan tác cả rồi.

“Sao huynh không muốn đề cập tới chuyện này?”

Nàng nhét mặt vào trong, tiếp tục nói.

“Triệu Hàm sư tử đợi huynh nhiều năm như vậy, sao huynh có thể nhẫn tâm để tử chờ như thế.”

“Một cô nương như hoa như ngọc, có được mấy lần mười bốn năm để lãng phí được đây, nếu huynh là nam tử, đáng lý nên cưới nàng mới phải, tội gì phải khổ sở thế này.”

“Ta có cưới hay không cũng là chuyện của ta, nàng có đợi hay không lại là chuyện của nàng. Cô không liên quan thì đừng tới đây âm ỉ làm phiền ta nữa.”

Phiền? Vậy để ta cho huynh xem thế nào mới là phiền.

Thẩm đại tiểu thư vùng dậy, ngồi xếp bằng ngoài cửa, lải nhải rỗng rã suốt buổi chiều.

Nàng muốn thử xem, nàng với hắn ai nhẫn nại hơn.

Nhưng mà sự thực chứng minh, tính nhẫn nại ấy mà, núi này cao còn có núi khác cao hơn.

Thẩm đại tiểu thư ngậm lấy nước mắt bị Triệu Hàm kéo lê về phòng.

Khi đó, nàng cảm thấy mắt mình vô thần, miệng lưỡi thì tê dại, cả người sắp mất đi ý thức.

Nàng kéo Triệu Hàm nói: “Su tử, Tô Dạng thật chẳng ra gì, muội nói nhiều như thế, mà hắn cũng chẳng buồn để ý.”

Nàng ấy động viên, nhưng có vẻ không kinh ngạc là bao: “Ai mà như muội chứ, trước kia ta từng thất cổ, nhảy sông, cắt cổ tay, ngay cả vác đá đập vào ngực hắn cũng vẫn cứ thế. Thôi cứ từ từ, chúng ta bàn kế tiếp, muội uống ngụm nước cho trơn họng cái đã.”

Chương 90

Thư Cùng Cách⁽¹⁾

Thẩm Hành vẫn luôn tán thưởng những người có ý tưởng sáng tạo, nhưng với những thủ đoạn cực đoan như vác đá đập lên ngực thế này, nàng cảm thấy thực sự không cam lòng.

Thế nhưng nói đến chiến thuật... cũng không phải là nàng không có giải pháp. Ròng rã một tháng trời, chỉ cần có thời gian nàng sẽ ngồi bàn bạc với Triệu Hàm cho đến khi chán ngấy, trước là bịa đặt, sau là ám độ trần thương, đánh vào dục vọng, thậm chí ngay cả thủ đoạn nhân lúc mỹ nhân đang tắm rửa cũng mang xài hết, nhưng tất cả đều thất bại, không “bắt” được người ta.

Cuối cùng, Thẩm đại tiểu thư nổi giận, vào sáng sớm của một ngày đẹp trời, sau khi dụ dỗ Tô thiên tuế vào triều xong, nàng lén lút chạy vào thư phòng.

Mở một tờ giấy ra, hí hoáy một hồi ngồi múa bút thành văn, sau đó rón rén tìm con ấn của hắn, đưa tay đóng dấu lên tờ giấy trắng kia.

Triệu Hàm đứng bên mà co rút cả khóe miệng, lo lắng hồi hộp nói: “Biện pháp muội nghĩ ra đây hả?”

Sao nàng cứ có cảm giác mình đang dắt thuê một con lừa chết vậy nè. Thẩm Hành cười ha hả, thối thối nét mực chưa khô, vô cùng bình tĩnh đáp lời: “Có một số chuyện không thử thì làm sao mà biết. Có phải Tô Dạng không có ý với tử đâu, chẳng qua chỉ thiếu một mồi lửa mà thôi. Tử ở đây chờ đi, đợi khi nào ta gọi thì hãy ra.”

“Như vậy không tốt lắm thì phải?”

“Có gì mà không tốt? Chiêu này gọi là đốt lửa sau vườn, lửa cháy rồi, đương nhiên sẽ khiến hắn phải ngoan ngoãn vào tròng.” Triệu sư tử cứng họng. Nàng đứng đó gật đầu, miễn cưỡng nuốt câu nói đã bèn môi xuống bụng.

“Không phải ta lo Tô Dạng nổi điên, mà sợ hậu viện nhà muội sẽ nổi lửa kia kia. Nhỡ Tô Nguyệt Cẩm nhìn thấy tờ giấy cùng cách này, muội không sợ hấn xé xác muội ra à?”

Ngày xuân phơi phơi, mặt trời đỏ lửa, mấy tạp dịch đang vẩy nước quét nhà hiếm khi thấy Vương phi nhà mình lại dậy sớm ra tiền Thiên tuế gia. Nàng mặc một bộ váy hoa vàng phẩy phẩy trên mặt đất, phất phất mấy cái đã quét sạch bụi bặm.

Đạo Đạo đi theo phía sau lưng, đau lòng nhìn gấu quần bẩn thỉu của người kia, suy nghĩ một hồi mới nói: “Ngài muốn tạo khí thế cũng không cần phải mặc váy dài vậy đâu.”

Thẩm vương phi không biết phải nói gì, nàng tiến lên vài bước mở cửa phòng Tô Dạng.

Hấn đang dùng bữa sáng ở trong phòng, một tô cháo trắng, thêm một đĩa bánh hạnh nhân bơ giòn, mùi vị thơm ngọt khác thường.

Thấy nàng đi vào cũng chẳng buồn ngạc nhiên, vừa ung dung thong thả ăn, vừa nói: “Hôm nay lại muốn dùng cách gì? Cô quả đúng là con người nhẫn nại.”

Nàng yên lặng nhìn hấn một lúc lâu, sau đó tìm một chỗ để ngồi xuống.

“Có gì vui mà chơi đâu, ta đến để tạm biệt huynh thôi. Ngày mai ta đã không còn là chủ nhân của vương phủ này rồi, trước khi đi đến thăm huynh một lúc.”

Thẩm Hành đã nói câu đó rất nhiều lần, mặc dù Tô Dạng chưa từng đáp lại, thế nhưng không có nghĩa là trái tim hấn được làm từ tảng đá. Triệu Hàm là người con gái tốt biết bao, cho nên hấn mới không muốn làm hại nàng.

“Tô Nguyệt Cẩm thì sao?” Hấn lo lắng đuổi theo. “Chắc chắn hấn sẽ không đồng ý chia tay cô.” Đương nhiên ta biết huynh sẽ hỏi thế này.

Thẩm đại tiểu thư đưa lưng về phía hấn, tự mình đắc ý, nhưng sau khi quay lại, vẻ mặt nàng lại chuyển thành vẻ ưu thương lấp lấp. “Hấn sao? Ta cũng không biết, là ta trộm ấn của hấn, tự mình đóng lên thư cùng cách. Dù hấn có đồng ý hay không, chuyện này cũng đã quyết định, ta có quyền được làm mẹ, ta khát vọng một đứa con khỏe mạnh, bằng bất cứ giá nào, ta cũng không muốn đánh đổi.”

Vẻ mặt khiếp sợ của Tô Dạng, toàn bộ nô tài vẩy nước quét nhà trong viện cũng kinh ngạc đến mức nửa ngày không động đậy.

Lần này Thẩm Hành đã liều mạng lắm rồi, tiện thể cũng hù dọa các nô tài ở trong phủ.

Nàng thoải mái đón nhận những ánh mắt kia, sau đó quay lại dặn dò: “Những gì nên cảm thì cảm đi. Bây giờ chúng ta trở về Thẩm phủ thôi.”

Diễn trò thì phải làm cho hết, làm nha hoàn đặc lực nhất bên người, sao có thể thiếu phần của Đạo Đạo cho được. Nhưng mà, thường ngày người kia vẫn phối hợp cực kì xuất sắc, không biết hôm nay lại xảy ra chuyện gì. Nàng đứng đờ tại chỗ, một hồi lâu cũng không nói năng gì, nhìn kĩ lại thì trên trán còn lấm lấm mồ hôi.

Đồ không có tiền đồ! Lúc trước nói dối cũng có sợ vậy đâu.

Thảm Hành thềm chê bai một tiếng, vừa định mở miệng nói chuyện, nàng ngạc nhiên khi thấy tờ cùng cách trong tay đã bị người ta lấy mất.

Tô tiểu thiên tuế mặc triều phục đứng dưới ánh mặt trời, đang tỉ mỉ đọc “tác phẩm” của nàng. Lòng mày trên khuôn mặt góc cạnh hơi nhíu lại, im lìm không nói. Tâm tình của hắn rất không được tốt. Lần này nàng cũng bị dọa đến đầu đầy mồ hôi lạnh.

“Đi vào nói chuyện.”

Hắn nhắc chân, bước qua bên cạnh nàng, mang theo hơi lạnh như ngày đông giá rét. “Hôm nay thất bại, ngày mai ta sẽ tiếp tục nghĩ cách để rời phủ xem sao.” Nàng nói với Tô Dạng như vậy, tận chức tận trách diễn cho xong vở kịch của mình, sau đó mặt mày xám xịt đi theo sau Tô Nguyệt Cẩm. Ngày hôm nay là ngày hoàng đạo đó à? Sao lại xui xẻo thế này?!!

Ghi chú:

1. Thư ly hôn.